

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. F. i B. J.
przeciwko T. Dystrybucja S.A.
o nakazanie wykonania czynności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2012 r.,
na skutek skargi powoda A. F.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 1 marca 2012 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego
kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego jej wniesieniem.**

Uzasadnienie

W związku ze skargą powoda A. F. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 1 marca 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy stanowi wyodrębniony i samoistny element skargi oraz należy do wymogów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Spełnienie tego wymagania polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła, wskazania jej rodzaju, wysokości i czasu powstania oraz uprawdopodobnienia, że szkoda już powstała i jest następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a co z tym związane powołania lub przedstawienia na tą okoliczność stosowanych środków uprawdopodobnienia uwiarygodniających jego twierdzenia w tym przedmiocie (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2011 r., II CNP 48/11, niepubl., postanowienie SN z dnia 28 października 2011 r., III CNP 22/11, niepubl.). W ujęciu formalnym uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem

wyroku niezgodnego z prawem. Powód nie wskazał jednak w uzasadnieniu skargi żadnych środków uprawdopodobnienia, jak również nie dookreślił samej szkody poprzez dokładne wskazanie rodzaju, wysokości i czasu powstania. Samo twierdzenie strony o istnieniu szkody i jej wysokości bez uprawdopodobnienia tej okoliczności w odrębnym wywodzie przy użyciu dowodów lub innych środków, niespełniających wymagań wynikających z przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.) nie realizuje wymagań z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Wobec nieuprawdopodobnienia szkody niniejsza skarga stanowi wyłącznie niedozwoloną polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądów orzekających w sprawie i także jako taka jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżący uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego

postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wykazał niedopuszczalność skargi kasacyjnej powołując się na przepis art. 398² § 1 k.p.c., ale nie przeprowadził dostatecznej analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych, podnosząc jedynie ogólnikowo, że nie zachodzą w niniejszej sprawie jakiegokolwiek przesłanki, które uzasadniałyby przykładowo wznowienie postępowania.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ k.p.c.